

GIẤC MƠ CŨNG GIẬT MÌNH

Mẹ mang nặng đẻ đau, ngày con cất tiếng khóc chào đời cũng là ngày chị gái sinh đôi mắt. Có lẽ vì thế mẹ yêu thương con nhiều, yêu cho cả phần chị nữa.

Thuở ấu thơ là những năm tháng tuyệt vời nhất, con được sống trong vòng tay mẹ. Mẹ chăm lo con từng bữa ăn, giấc ngủ, lo lắng khi con ốm, hồi hộp với tiếng mẹ con gọi đầu tiên và đặt niềm tin khi con vào lớp một. Ngày ấy con học không được giỏi. Mẹ luôn bên cạnh ân cần, động viên, chỉ bảo cho con. Con chập vệt viết mà những nét chữ vẫn không nằm ngoan trên dòng kẻ. Mẹ nói nếu con được một điểm mười mẹ sẽ thưởng cho con một đồng tiền. Con đã cố gắng từng ngày và số điểm mười cứ thế được nhân lên. Cho đến khi con lộn đất đã không còn chỗ để bỏ tiền cũng là khi mọi người tự hào về thành tích học tập của con. Con đến bên, đưa con lộn đất cho mẹ. Mẹ lắc đầu: “Phần thưởng của con mà”. Ánh mắt mẹ hạnh phúc vì mẹ hiểu con trai đã cố gắng vì thương mẹ mỗi ngày vất vả nơi chợ chiều. Con trai mẹ đã biết quý trọng đồng tiền.

Những đêm vắng, chỉ có tiếng con đế kéo vĩ cầm rên rĩ, hay tiếng muỗi o o bay quanh ánh điện ngoài cửa, mẹ thường kể con nghe về những câu chuyện ngày xưa.

Câu chuyện về ngày mẹ làm dâu, chuyện về cuộc đời mẹ. Từ những câu chuyện đó mà con có những bài học về cách ứng xử. Mẹ đã gieo vào tâm hồn con hạt giống của tình yêu thương. Hạt giống ấy uơm trong tim để ngày ngày con tới trường hay làm việc gì, đi tới đâu cũng luôn nảy mầm, mọc xanh. Đó là khi con biết yêu thương, biết chấp nhận sự khác biệt của người khác bằng lắng nghe, biết rộng lòng tha thứ, biết mở lòng chia sẻ.

Mẹ đã làm tất cả để con có thể hiểu được rằng con là món quà lớn nhất mà trời đất đã ban tặng cho mẹ.

Ngày còn nhỏ, thấy mẹ đau lưng nhiều mỗi khi thời tiết chuyển mùa, con thương mẹ nhiều lắm. Con xoa lưng và nói rằng sau này con sẽ trở thành bác sĩ để chữa khỏi bệnh cho mẹ. Có lẽ vì thế mẹ luôn hướng con vào ngành y. Rồi con lớn lên, bắt đầu vượt ra khỏi vòng tay của mẹ. Từ một cậu bé ngoan và học giỏi bước vào cấp ba con lại ham mê trò chơi điện tử. Thế giới ảo hấp dẫn cậu con trai mới lớn. Thời gian ngồi ngoài quán còn nhiều hơn thời gian con ở nhà. Con vẫn thường thức gần sáng đêm trong phòng riêng chơi điện tử dù bị mẹ phát hiện và mẹ đã rơi nước mắt.

Con trượt đại học. Những ham vui nhất thời trở thành vô nghĩa. Nỗi buồn bao trùm. Mẹ

không trách, mẹ luôn bên cạnh an ủi động viên con. Đó không phải là thất bại mà là: “thành công bị trì hoãn”. Con lên thành phố, ôn thi năm thứ hai với bao quyết tâm. Không may mắn, con trượt nguyện vọng một. Tất cả dường như oà vỡ. Con không còn niềm tin vào cuộc sống này nữa. Một lần nữa mẹ lại không trách, lại vỗ về và yêu thương con hơn bao giờ hết. Mẹ hướng cho con những cánh cửa còn mở ra phía trước. Trong đó mẹ vẫn hướng con theo ngành y nhưng cuối cùng con chọn công nghệ với “khát vọng đổi thay” của mình. Tất cả nỗi buồn, sự mặc cảm lúc mẹ đến bên đã dần dần khuất vào tình yêu thương và những lời động viên của mẹ. Mẹ không ngăn cản mà lặng lẽ chuẩn bị chu đáo từng thứ cho ngày con nhập học. Một lần nữa con đứng lên từ thất bại và con sẽ cố gắng làm tất cả để đền đáp công ơn của mẹ.

Con vào đại học. Học tập, áp lực, kế hoạch, lựa chọn, tình yêu, bạn bè... tất cả mọi thứ con đều tự làm chủ và khi ấy kim chỉ nam là những bài học thừa ấu thơ của mẹ. Con biết cân bằng thời gian, biết yêu thương một người con gái vì con lớn lên trong vụ mùa tình yêu của cha và mẹ, biết vững bước để đạt thành công, biết nghỉ nhiều cho tương lai.

Càng ngày con càng xa vòng tay của mẹ, con không còn được luyện thuyên kể câu chuyện “mẹ có biết ở lớp?” nữa. Lâu lâu con mới được về thăm nhà, vẫn thấy mẹ đau như thừa nhỏ. Con thì đã lớn mà mẹ vẫn đau những cơn đau xưa. Thương mẹ từ hình ảnh bác chủ nhà trọ cặm cụi sớm hôm, từ dáng ai tất tả vô tình gặp trên đường phố.

Con nhập học, bắt đầu cuộc sống sinh viên. Mẹ lên Hà Nội, không phải để thăm con mà là để chữa bệnh. Con đau đã kéo dài và nặng nề cũng chỉ vì mười mấy năm mẹ tiếc một ngày không làm việc. Bây giờ mẹ nằm trên bàn mổ, mắt con mờ đi khi chỉ thấy màu chiếc áo blu trắng. Quá trình mổ và chữa bệnh kéo dài và đau đớn. Con thương mẹ giấc mơ cũng giật mình.

MAI ĐỖ